

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 8Ek/1666/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120400369
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Silvia Turzová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2022:6120400369.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: SCHEIBNER INSURANCE BROKER s.r.o., so sídlom Ľaliová 2787/23, 821 05 Bratislava - Ružinov, IČO: 46 825 291, práv. zast.: advokátska kancelária agner & partners, s. r. o., so sídlom Špitálska 10, 811 08 Bratislava, IČO: 36 722 758, proti povinnému: FARDOUS PARTNERS správcovská, k.s., so sídlom Námestie SNP 14, 811 06 Bratislava, IČO: 48 002 381, práv. zast.: JUDr. Mgr. Radoslav Baran, advokát so sídlom Nám. SNP 14, 811 06 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 222 957, o vymoženie 2.198,21 Eur a trov exekúcie, vedenej u súdneho exekútora: JUDr. Ing. Štefan Hrebík, so sídlom exekútorského úradu: Duklianskych hrdinov 2946/6, 901 01 Malacky, IČO: 31 148 531, pod sp. zn. 5122EX 340/20, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8Ek/1666/2020 zo dňa 26. 11. 2021, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8Ek/1666/2020 zo dňa 26. 11. 2021 **z a m i e t a**.

II. Oprávnený je **p o v i n n ý** nahradiť povinnému trovy sťažnostného konania spolu v sume 57,28 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia k rukám právneho zástupcu povinného.

o d ô v o d n e n i e :

1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8Ek/1666/2020 zo dňa 26. 11. 2021 vyšší súdny úradník zastavil exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) a rozhodol o trovách exekúcie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že exekučný súd v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie. Pre posúdenie návrhu na zastavenie exekúcie je rozhodujúci stav ku dňu začatia exekučného konania, t.j. moment podania návrhu na vykonanie exekúcie. Dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý návrh na zastavenie exekúcie podal. Súd môže prihliadať len na tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku vymáhaného nároku. Ustanovenie § 61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré musí súd exekúciu zastaviť, a to bez ohľadu na to, či to účastník konania navrhol. Dôvodom na zastavenie exekúcie podľa povinného je skutočnosť, že nie je pasívne vecne legitimovaným v zmysle exekučného titulu. Pod pojmom vecná legitímácia, či už aktívna alebo pasívna, sa vo všeobecnosti rozumie oprávnenie účastníkov vyplývajúce z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má ten z účastníkov, ktorému vyplýva tento stav z hmotného práva, teda ten kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (oprávnený), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom oprávnený tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (povinný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Z výroku Uznesenia

Okresného súdu Bratislava II zo dňa 02. 04. 2020, č. k. 23Cb/145/2017 - 205 (exekučného titulu v tomto konaní) vyplýva, že „žalobca je povinný zaplatiť žalovanému...“ pričom ako žalobca je v záhlaví tohto uznesenia označený: FARDOUS PARTNERS správcovská, k.s., so sídlom Námestie SNP 14, 811 06 Bratislava, IČO: 48 002 381. Okresný súd Bratislava II však dňa 28. 01. 2021 vydal opravné uznesenie č. k. 23Cb/145/2017 - 197, ktorým opravil záhlavie uznesenia (exekučného titulu v tomto konaní) v časti označenia žalobcu tak, že tento správne znie: „FARDOUS PARTNERS správcovská, k.s., IČO: 48 002 381, so sídlom Námestie SNP 14, Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu Európska vzdelávacia akadémia, n. o. v likvidácii, IČO: 37 924 010, so sídlom Nobelova 16, Bratislava.“ Uvedeným opravným uznesením teda došlo k oprave chyby v písaní. Exekučný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý ho vydal a nemôže naprávať prípadné chyby a nedostatky rozhodnutia. Súdu bol predložený exekučný titul, ktorý nadobudol dňa 05. 06. 2020 a vykonateľnosť dňa 08. 06. 2020, čím bola splnená náležitosť návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 48 ods. 4 Exekučného poriadku. Exekučný súd je viazaný spôsobilým exekučným titulom, pričom platí prezumpcia správnosti právoplatného rozhodnutia súdu, pokiaľ sa zákonom predvídaným spôsobom nepreukáže opak. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie dostatočne preukázal súdu nedostatok pasívnej legitímácie a to predložením Opravného uznesenia Okresného súdu Bratislava II zo dňa 28. 01. 2021, sp. zn. 23Cb/145/2017 - 197, ktorým súd opravil záhlavie uznesenia (exekučného titulu v tomto konaní). Vyšší súdny úradník preto s poukazom na ustanovenie § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku exekúciu v celom rozsahu zastavil.

2. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka doručil v zákonom stanovenej lehote sťažnosť oprávnený. V sťažnosti poukázal na svoje vyjadrenie k návrhu na zastavenie exekúcie, kde tiež uviedol, že nárok na náhradu trov konania z právneho hľadiska nepredstavuje príslušenstvo žalovanej pohľadávky a takýto nárok teda nie je možné prihlásiť do konkurznej podstaty úpadcu a zároveň nejde ani o taký záväzok, ohľadne ktorého koná v zmysle § 44 ods. 1 ZoKR správca v mene a na účet úpadcu, ako nesprávne uviedol povinný v návrhu na zastavenie exekúcie, keďže správca koná v mene a na účet úpadcu len ohľadne 3/6 majetku podliehajúceho konkurzu, avšak z ust. § 67 ZoKR je zrejmé, že nárok na náhradu trov konania, resp. povinnosť ich znášať, nespadá do konkurznej podstaty úpadcu. S týmito skutočnosťami sa súd v rámci uznesenia o zastavení exekúcie žiadnym spôsobom nevyšporiadal, napriek tomu, že posúdenie otázky nositeľa hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy pôvodného súdneho konania bolo podľa návrhu na zastavenie exekúcie tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorou povinný tento návrh odôvodnil a ktorá podľa povinného bráni vo vymáhateľnosti nároku a má byť dôvodom na zastavenie exekúcie. Povinný totiž v návrhu na zastavenie exekúcie požadoval zastaviť exekúciu z dôvodu, že údajne nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy konania, ale ním má byť úpadca, nie z dôvodu, že by v exekučnom titule nemal vystupovať na strane žalobcu, t. j. že by nebol subjektom, ktorého súd v exekučnom titule označil za povinného nahradiť trovy konania. Samotné vydanie Opravného uznesenia, ktorým bolo spresnené postavenie povinného, teda nemôže odôvodňovať zastavenie exekúcie, to by mohol iba právne odôvodnený záver súdu o tom, že nositeľom hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy konania je úpadca, nie povinný, napriek tomu, že povinnosť bola uložená povinnému, ako strane sporu - žalobcovi v pôvodnom konaní. Opravné uznesenie predsa v žiadnom smere nerieši otázku nositeľa hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy konania. Aj v zmysle Opravného uznesenia je naďalej osobou, ktorej bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania povinný, nie úpadca, keďže v danom smere k zmene subjektu konania na strane žalobcu vydaním Opravného uznesenia nedošlo. Odôvodnenie zastavenia predmetnej exekúcie údajným preukázaním nedostatku pasívnej vecnej legitímácie povinného predložením Opravného uznesenia je teda absolútne neprípustné, keďže Opravným uznesením predsa nedošlo v žiadnom smere k zmene osoby, ktorá vystupovala v pôvodnom súdnom konaní na strane žalobcu (t. j. povinný) a ktorá je naďalej podľa exekučného titulu (aj v znení opravného uznesenia) povinná znášať trovy konania. Odhliadnuc od toho, že súd sa rozhodujúcou otázkou nositeľa hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy pôvodného súdneho konania vôbec nezaoberal, odbil ju navyše tvrdením o tom, že oprávnený údajne „uviedol rozsiahlu argumentáciu (pozn. ohľadne nositeľa hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy konania), z ktorej sám vyvodil záver, že pre rozhodnutie vo veci je menej podstatná, pričom za rozhodujúcu označil skutočnosť, že z uznesenia, ktoré bolo v tomto konaní predložené ako exekučný titul, vyplýva nárok oprávneného proti povinnému ako strane sporu bez akýchkoľvek pochybností“. Je pravdou, že otázka nositeľa hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy pôvodného súdneho konania bola v čase podávania Vyjadrenia oprávneného pre rozhodnutie vo veci menej podstatná, avšak vzhľadom aj práve na tú skutočnosť, že medzičasom došlo k vydaniu Opravného uznesenia, ktorým súd špecifikoval postavenie povinného v pôvodnom súdnom konaní ako správcu

konkurznej podstaty úpadcu Európska vzdelávacia akadémia, n.o. v likvidácii (čím však nedošlo k zmene postavenia povinného ako jediného účastníka konania na strane žalobcu a teda k jeho postaveniu nositeľa hmotnoprávnej povinnosti nahradiť predmetné trovy konania), stala sa otázka nositeľa hmotnoprávnej povinnosti nahradiť vymáhané trovy konania rozhodujúcou pre rozhodnutie vo veci a bolo teda potrebné, aby súd v rámci odôvodnenia Uznesenia o zastavení exekúcie, pristúpil k jej dôkladnému posúdeniu a k vysporiadaniu sa s argumentami oprávneného a povinného v uvedenom smere. Súd napriek tomu o zastavení exekúcie rozhodol bez vysporiadania sa s touto kľúčovou otázkou a argumentami strán v uvedenom smere a rozhodnutie odôvodnil tým, že došlo k vydaniu Opravného uznesenia, ktoré však žiadnym spôsobom predmetnú otázku hmotnoprávneho nositeľa povinnosti znášať vymáhané trovy konania nerieši. Ďalej v podanej sťažnosti oprávnený zopakoval dôvody, pre ktoré má za to, že povinný je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy pôvodného súdneho konania a poukázal na to, že v danom súdnom konaní bol na základe § 47 ods. 3 ZoKR v znení účinnom do 31. 12. 2015 a na základe vlastného rozhodnutia stranou sporu povinný (nie úpadca). V predmetnom konaní povinný nevystupoval ako zástupca úpadcu, ale sám bol stranou sporu, so všetkými právami a povinnosťami v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku, vrátane povinnosti nahradiť trovy konania protistrane v prípade neúspechu. Oprávnený má za to, že súd vec nesprávne právne posúdil, keď zastavenie exekúcie odôvodnil údajným nedostatkom pasívnej vecnej legitímácie povinného predložením Opravného uznesenia, pričom však z predmetného Opravného uznesenia v žiadnom prípade nedostatok pasívnej vecnej legitímácie povinného nevyplýva. Súd uviedol iba zhrnutie priebehu konania a všeobecné formulácie a citácie právnych predpisov, pričom údajný nedostatok pasívnej vecnej legitímácie povinného, z ktorého dôvodu zastavil exekučné konanie, vôbec nezdôvodnil. Aj po vydaní opravného uznesenia ostal jediným povinným (a jediným účastníkom pôvodného súdneho konania na strane žalobcu) práve povinný. Vydaním predmetného Opravného uznesenia nedošlo k zmene účastníka pôvodného súdneho konania na strane žalobcu a teda k zmene osoby povinnej podľa ust. § 255 Civilného sporového poriadku znášať trovy pôvodného súdneho konania. Spresnenie postavenia povinného v pôvodnom súdnom konaní uvedením dodatku „správca konkurznej podstaty úpadcu“ nemá žiaden vplyv na to, že nositeľom hmotnoprávnej povinnosti nahradiť trovy pôvodného súdneho konania aj po vydaní Opravného uznesenia naďalej práve povinný, nie úpadca a teda povinným tvrdené skutočnosti, na základe ktorých by malo dôjsť k zastaveniu tejto exekúcie, neexistujú.

3. Povinný vo vyjadrení k podanej sťažnosti poukázal na to, že pokiaľ oprávnený tvrdí, že je vylúčené, aby vo veci nároku na náhradu trov konania konal v pôvodnom súdnom konaní povinný na účet úpadcu, keďže nárok na náhradu trov konania nepredstavuje majetok podliehajúci konkurzu a teda sa naň nevzťahuje ust. § 44 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoKR“), oprávnený pri svojich úvahách opomína, to, že trovy v zmysle exekučného titulu vznikli spojitosti s uplatňovaním nároku (požadávky) úpadcu na súde, v mene a na účet, ktorého konal správca podľa § 44 ods. 1 ZoKR. Predmetom samotného konania na Okresnom súde Bratislava II nebolo iba uplatnenie trov konania, ale zaplatenie pohľadávky úpadcu v súvislosti, s ktorým konaním úpadcu, v ktorého mene a na ktorého účet koná správca, vznikol oprávnenému nárok na náhradu trov konania. Vo zvyšku poukázal na návrh na zastavenie exekúcie. Povinný si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v súvislosti s podanou sťažnosťou.

4. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

5. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

6. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

7. Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

8. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

9. Podľa § 44 ods. 1 ZoKR v znení účinnom do 31. 12. 2015, oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu; správca pritom koná v mene a na účet úpadcu.

10. Podľa § 47 ods. 3 ZoKR v znení účinnom do 31. 12. 2015, v konaniach prerušených podľa odseku 1 možno pokračovať na návrh správcu; správca sa podaním návrhu na pokračovanie v konaní stáva účastníkom konania namiesto úpadcu.

11. Súd prvej inštancie (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1 a 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť nebola podaná dôvodne, a preto ju zamietol.

12. Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010), čomu podľa názoru súdu prvej inštancie učinil i konajúci vyšší súdny úradník napadnutým uznesením zadosť.

13. Treba konštatovať, že vyšší súdny úradník správne zistil skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil. Hoci sa vyšší súdny úradník nevysporiadal so všetkými námietkami účastníkov konania resp. nevysporiadal sa s nimi v takom rozsahu, ako to účastníci (konkrétne oprávnený) očakávali, uvedené súd prvej inštancie nepovažoval za tak vážne pochybenie, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec mu vrátil na nové rozhodnutie, pretože napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka vyhodnotil ako vecne správne. Zároveň, súd prvej inštancie prihliadol na to, že zrušením napadnutého uznesenia by sa na postavení oprávneného, ktorý podal sťažnosť, nič nezmenilo, nedošlo by k zlepšeniu jeho procesného postavenia, preto sa súd právnou argumentáciou oprávneného, ktorú zopakoval aj v podanej sťažnosti, zaoberal v tomto rozhodnutí.

14. V nadväznosti na vyššie uvedené tak na podporu správnosti rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka súd prvej inštancie v prvom rade poukazuje na nespornú skutočnosť, a to že návrhom na vykonanie exekúcie doručeným exekučnému súdu dňa 15. 10. 2020 sa oprávnený voči povinnému domáhal vymoženía istiny 2.198,21 Eur a trov exekúcie na podklade exekučného titulu - uznesenia Okresného súdu Bratislava II zo dňa 02. 04. 2020, sp. zn. 23Cb/145/2017 - 205, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 06. 2020 a vykonateľnosť dňa 08. 06. 2020 (ďalej len „exekučný titul“). Exekučným titulom bolo rozhodnuté o výške náhrady trov súdneho konania na podklade rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 04. 06. 2019, sp. zn. 23Cb/145/2017 - 197, ktorým bol nárok na náhradu trov súdneho konania priznaný žalovanému (oprávnenému) voči žalobcovi. Z výroku exekučného titulu vyplýva, že „žalobca je povinný zaplatiť žalovanému...“, pričom ako žalobca je v záhlaví tohto uznesenia označený: FARDOUS PARTNERS správcovská, k.s., so sídlom Námestie SNP 14, 811 06 Bratislava, IČO: 48 002 381, t.j. povinný v tejto exekúcii. V konaní ďalej nebolo sporné, že Okresný súd Bratislava II dňa 28. 01. 2021 vydal opravné uznesenie sp. zn. 23Cb/145/2017, ktorým opravil záhlavie uznesenia (exekučného titulu v tomto konaní) v časti označenia žalobcu tak, že tento správne znie: „FARDOUS PARTNERS správcovská, k.s., IČO: 48 002 381, so sídlom Námestie SNP 14, Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu Európska vzdelávacia akadémia, n. o. v likvidácii, IČO: 37 924 010, so sídlom Nobelova 16, Bratislava.“

15. Z obsahu exekučného spisu je ďalej zrejmé, že návrhom na zastavenie exekúcie sa povinný domáhal zastavenia exekúcie z dôvodu, že nie je pasívne vecne legitimovaným z exekučného titulu, pretože v rámci súdneho konania, v ktorom bol vydaný exekučný titul vystupoval ako správca konkurznej podstaty, pričom konal v mene a na účet úpadcu. Oprávnený mal naopak za to, že v predmetnom súdnom konaní povinný nevystupoval ako zástupca úpadcu, ale sám bol stranou sporu so všetkými právami a povinnosťami v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku, vrátane povinnosti nahradiť trovy konania protistrane v prípade neúspechu. Spornou medzi účastníkmi konania sa tak stala otázka pasívnej vecnej legitimácie, teda to ktorému subjektu (správcovi konkurznej podstaty alebo úpadcovi) bola uložená povinnosť nahradiť trovy súdneho konania v zmysle exekučného titulu.

16. Po preskúmaní sťažnosťou napadnutého uznesenia a po oboznámení sa s ďalším obsahom exekučného spisu sťažnostný súd rovnako ako vyšší súdny úradník dospel k záveru o dôvodnosti návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Možno konštatovať, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že povinný v rámci súdneho konania, v ktorom bol vydaný exekučný titul, vystupoval v pozícii správcu konkurznej podstaty úpadcu, ktorým bola Európska vzdelávacia akadémia, n. o. v likvidácii, IČO: 37 924 010, so sídlom Nobelova 16, Bratislava. Ako mylný však sťažnostný súd vyhodnotil názor oprávneného, že povinný ako správca konkurznej podstaty mal v rámci tohto súdneho konania postavenie sporovej strany, ktorej možno uložiť povinnosť náhrady trov konania.

17. Hoci § 47 ods. 3 ZoKR v znení účinnom do 31. 12. 2015 hovorí o tom, že po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu sa správca konkurznej podstaty podaním návrhu na pokračovanie v súdnom konaní stáva účastníkom konania namiesto úpadcu, pri posúdení charakteru postavenia správcu v súdnom konaní nemožno vychádzať izolovane len z uvedeného ustanovenia, ale je potrebné zohľadniť aj ďalšie ustanovenia ZoKR. V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje práve na § 44 ods. 1 ZoKR v znení účinnom do 31. 12. 2015, ktorý upravuje, že vyhlásením konkurzu prechádza na správcu oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku s tým, že správca pritom koná v mene a na účet úpadcu. Z pohľadu hmotného práva sa konanie správcu javí ako konanie mandatára, teda ako priame zastúpenie, keď právny úkon robí síce zástupca, ale účinky z tohto právneho úkonu vznikajú priamo zastúpenému. Aj z uvedeného potom vyplýva, že v súvislosti s účasťou správcu v súdnom konaní namiesto úpadcu má správca konkurznej podstaty postavenie účastníka konania „sui generis“, pretože na konaní sa zúčastňuje úplne z iných dôvodov ako strana sporu v zmysle CSP, pričom jeho účasť, postavenie a aj odvolanie upravuje osobitný zákon (zákon č. 8/2005 Z.z.). V zmysle zákonnej úpravy je jeho povinnosťou v prípade potreby iniciovať napr. incidenčné konanie prípadne súhlasiť s pokračovaním súdnych konaní, ktoré by mohli priniesť aktíva do konkurznej podstaty úpadcu, a to pod následkom aj trestnej zodpovednosti. Je potrebné zdôrazniť, že správca v súdnom konaní nenahrádza úpadcu, nemá osobný záujem na výsledku sporu a ani z neho nijak priamo neprofituje. Všetky procesné či hmotnoprávne úkony v rámci súdneho konania robí správca „v mene“ a čo je podstatnejšie „na účet“ úpadcu, čo tiež znamená, že tieto úkony svojimi účinkami dopadajú priamo na úpadcu. Úspech či neúspech v spore tak nie je úspechom či neúspechom správcu, ale samotného úpadcu. Tieto závery sťažnostný súd podporuje aj poukazom napríklad na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Obdo 4/2009 z 24. februára 2010.

18. Napriek tomu, že v rámci rozhodovacej praxe sa možno stretnúť i s rozhodnutiami, ktoré sa vyhýbajú označovaniu správcu konkurznej podstaty za zástupcu úpadcu, táto rozhodovacia prax nie je jednotná. Aj tento sťažnostný súd sa prikláňa k záveru, že v prípade správcu konkurznej podstaty sa jedná akéhosi zákonného zástupcu úpadcu. Totiž, vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu zaniká úpadcovi procesná spôsobilosť, t.j. zaniká jeho schopnosť samostatne konať v tom rozsahu, v akom má spôsobilosť vlastnými úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti. Táto procesná spôsobilosť prechádza zo zákona na zákonného zástupcu, teda na správcu konkurznej podstaty ustanoveného súdom na základe ZoKR (k uvedenému napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo 8/2008 z 31. marca 2008). V tejto súvislosti si ale ďalej treba uvedomiť, že správca konkurznej podstaty koná za úpadcu len počas zákonom vymedzenej doby, t.j. počas trvania konkurzu. Právna argumentácia oprávneného tak nereflektuje stav, kedy by počas súdneho konania (iného než toho, ktorý by bol vyvolaný samotným konkurzom) došlo k zrušeniu konkurzu na majetok úpadcu, a teda správca by stratil oprávnenie konať v mene a na účet úpadcu. Práve v takomto prípade by stranou sporu (účastníkom konania) zostal sám úpadca, pretože zrušením konkurzu by sa obnovila jeho procesná subjektivita. Podľa názoru sťažnostného súdu oprávnený účelovo vykladá ustanovenia ZoKR, a to zrejme z dôvodu,

aby sa domohol vymoženia povinnosti práve voči správcovi konkurznej podstaty, keďže v prípade samotného úpadcu vzhľadom na vyhlásený konkurz možno mať pochybnosti o jeho bonite.

19. V neposlednom rade treba poukázať na to, že prezentovaný výklad sťažnostného súdu podporuje i odborná literatúra - Ďurica, M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. 4. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2021, s. 432, ktorá uvádza, že: „Vyhlásením konkurzu úpadca nestráca právnu subjektivitu a naďalej má spôsobilosť na práva a povinnosti a aj spôsobilosť na právne úkony v takom rozsahu, ako ju mal do vyhlásenia konkurzu. Do spôsobilosti na právne úkony sa mu zasahuje tým, že obmedzuje dlžníka ohľadne právnych úkonov, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu a výrazne, ak ide o nakladanie s majetkom. Zákon „vnútil“ úpadcovi v záujme veriteľov „zákonného zástupcu“, ktorým je správca, ktorý koná v mene úpadcu a na jeho účet. Konanie správcu má hmotnoprávne účinky v prospech a na ťarchu úpadcu. Ak napríklad správca vymôže určité plnenie, jeho vlastníkom sa stáva úpadca, aj keď toto plnenie alebo výťažok z jeho predaja sa použije na uspokojenie pohľadávok veriteľov. Platí to, samozrejme, aj opačne, ak je správca zaviazaný na určité plnenie. Uspokojenie takejto pohľadávky je možné len z konkurznej podstaty s výnimkou prípadov, keď je pohľadávka vylúčená z uspokojenia ako napríklad trovy konania súvisiacich s konkurzom a pod. (§ 100 ods. 2). Po skončení konkurzu sú pohľadávky, ktoré neboli uspokojené počas konkurzu, vymáhateľné len proti dlžníkovi, nikdy nie proti osobe, ktorá vykonávala funkciu správcu.“ „Správca by bol zaviazaný osobne len vtedy, ak by bol žalovaný za výkon funkcie z titulu zodpovednosti za škodu, ktorú spôsobil.“

20. V nadväznosti na vyššie uvedené právne úvahy tak sťažnostný súd dospel k záveru, že pasívne legitimovaným v zmysle exekučného titulu nie je povinný ako správca konkurznej podstaty, ale je ním priamo úpadca, teda Európska vzdelávacia akadémia, n. o. v likvidácii, IČO: 37 924 010, so sídlom Nobelova 16, Bratislava, za ktorú „len“ koná povinný ako správca konkurznej podstaty, nie je však priamo povinným. Uvedený právny záver napokon utvrdzuje i skutočnosť, že súdne konanie, v ktorom bol vydaný exekučný titul, iniciovala žalobou práve Európska vzdelávacia akadémia, n.o. v likvidácii, pričom až v priebehu tohto súdneho konania bol na jej majetok vyhlásený konkurz s tým, že do funkcie správcu konkurznej podstaty bol ustanovený povinný, ktorý konal v mene a na účet úpadcu, nie v mene vlastnom. Od začiatku predmetného súdneho konania tak nemohli byť žiadne pochybnosti o tom, kto bol v konaní žalobcom. Exekúcia na podklade predloženého exekučného titulu v spojení s opravným uznesením by tak mala byť správne vedená a postihovať majetok organizácie Európska vzdelávacia akadémia, n. o. v likvidácii, na majetok ktorej by však mal podľa informácií z verejne dostupných registrov naďalej prebiehať konkurz.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8Ek/1666/2020 zo dňa 26. 11. 2021 nebola podaná dôvodne, a preto ju postupom v zmysle § 250 ods. 1 CSP zamietol v celom rozsahu.

22. O trovách sťažnostného konania súd rozhodoval s poukazom na § 199d a nasl. Exekučného poriadku. Pretože súd prvej inštancie sťažnosť oprávneného zamietol, nárok na náhradu trov konania o sťažnosti sťažnostný súd s poukazom na § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 199d ods. 2 Exekučného poriadku priznal povinnému ako úspešnému účastníkovi, ktorý si nárok na náhradu trov uplatnil vo vyjadrení k podanej sťažnosti. Pokiaľ ide o ich výšku, súd povinnému priznal náhradu účelných, odôvodnených a preukázaných trov v sume 57,28 Eur spočívajúcich v odmene za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k sťažnosti zo dňa 17. 01. 2022 vo výške 45,65 Eur, k tomu prislúchajúci režijný paušál za rok 2022 vo výške 11,63 Eur, to všetko v zmysle § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. c) a ods. 5, § 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. v platnom znení. Oprávnený je povinný nahradiť povinnému trovy tohto sťažnostného konania spolu v sume 57,28 Eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia k rukám právneho zástupcu povinného.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).